

Radostná Olomouc

„Odvaha stojí až za moudrostí a spravedlností, především identifikuje dobro a snaží se ho obhájit.“ Marek Vácha

Caesarova kašna — největší a výzdobou nejnáročnější kašna ze souboru šesti olomouckých barokních kašen — je pojmenována po významném a odvážném římském císaři Gaiu Juliu Caesarovi. Polatinštělý tvar jména Olomouce na Julimons, Julimontium v době humanismu, místo staršího Oломucium, dal vzniknout pověsti, že zakladatelem města je Caesar. Humanisté navíc považovali vrchol Michalského kopce za místo, kde stálo římské opevněné sídlo — Caesarův hrad. Tuto myšlenku zřejmě akceptoval i tvůrce kašny, když jezdec v antické zbroji s vavřínovým věncem na hlavě sedící na koni upírá svůj zrak směrem k Michalskému kopci, kde měl stát bájný hrad Caesarův. Sochařská složka kašny je vlastně mistrovským kusem sochařského tovaryše Jana Jiřího Schaubergera z roku 1725, po jehož zhotovení byl prohlášen za mistra. Nádrž s podzemní šachtou vybudoval olomoucký kamenický mistr Václav Render, který se podílel také na stavbě dalších olomouckých památek.

Text: Miloslav Čermák

Úvodník

Třetí vydání Radostné Olomouce, stejně jako podzim a možná i celý tento rok, patří ODVAZE. Připomínáme si výročí 17. listopadu a 30 let svobody.

Zamyšlení se nad tématem ODVAHA přináší nejen Květa Princová, ale každý oslovený v tomto čísle...

Když se rozhlédneme kolem, můžeme vidět, jak si čím dál více odvážných lidí plní svůj sen. Navzdory nejistotě se rozhodli otevřít kavárnu, restauraci nebo dětské knihkupectví... dávají tomu svůj čas, nadšení a poctivou práci. Dalším společným pojítkem příběhů je to, že mnozí z Olomouce odešli nebo odejít chtěli, aby se zase vrátili... a tady vytvořili něco smysluplného. Něco, co je bude těšit a naplňovat, co bude dobré pro ostatní lidi.

A jak to máte Vy?

Nově představujeme i odvážnou rodinu z Řecka, která se navzdory neznámému prostředí a cizímu jazyku rozhodla v Olomouci najít svůj druhý domov.

Příjemné podzimní dny i oslavy Pavla Zadorožná

ANKETA: Jaká velká rozhodnutí jste v životě udělali?

Lucie: Jedním z nejdůležitějších rozhodnutí, které ovlivnily můj život v poslední době, bylo nevracet se do práce po mateřské a začít dělat, co mě baví a naplňuje. A to je fotografie a grafický design. Získala jsem tak mnohem větší kontrolu nad svým životem a volným časem. Můžu být se synem, když mne potřebuje, a pracovat pak v noci, když mě nic nerozptyluje. Tvořím něco, co dělá lidem radost, a to i mě dělá šťastnou.

Robin: Myslím, že pořád děláme nějaká rozhodnutí... U mne to bylo odjet do ciziny, říci „ANO“ u oltáře, rozhodnout se mít děti, pustit se do stavby domu... Když se na to dívám zpětně, velká odvaha byla, když jsem se po mnoha letech studia angličtiny rozhodl sám doučovat a zanedlouho se naskytla příležitost stát se na 3 týdny „středoškolským učitelem“. To byla opravdová výzva, postavit se před třídu maturantů a zvládnout to. Zajímá mě posouvat vlastní hranice dál, zkoušet, kam až mě to pustí...

Emílie: Rozhodnutí za těch více jak 65 let bylo už spousta - co budu v životě dělat, na jakou půjdu školu, jestli jít do stavby domu... Hodně obtížné rozhodnutí bylo jít do sporu, když na naši rodinu někdo útočil. Nemyslím si, že jsem nějak zvlášť odvážná, ale asi nejvíce z naší rodiny. Vždycky když se vyskytl problém, tak jsem se mu musela postavit čelem. To je možná ta odvaha, když člověk vyřídí i ty nepříjemné věci.

Olomoucké příběhy o těch, kteří nás obohacují, vzdělávají, pomáhají, dělají svoji práci poctivě a s nadšením.

Jak se plní sny aneb když najdete ODVAHU

Yvona a Tereza Pařízkovy • dětské knihkupectví Zlatá velryba

Jsme máma a dcera, majitelky dětského knihkupectví Zlatá velryba na Dolním náměstí.

Za jedno z důležitých rozhodnutí považuji návrat do rodné Olomouce. Myslím, že jsem nemohla udělat lépe, protože je to opravdu jedinečné místo.

Nápad otevřít si dětské knihkupectví byl mnoho let jen velkým snem. Odvaha přišla až v momentě, kdy jsem se přestěhovala zpátky do Olomouce a pro nápad získala i svou maminku. A tak jsme knihkupectví otevřely spolu, za což jsem velmi vděčná. Snažíme se vytvářet prostor plně věnovaný dětské literatuře, kde se děti mohou jednak seznámit s knihami, ale i s jejich tvůrci. Pečlivě vybíráme ze současné knižní nabídky to nejpovedenější a moc rády si o knihách povídáme. Pravidelně u nás probíhají také předčítání s herci z olomouckých divadel. Každý den zažíváme úžasná setkání a můžeme říct, že sen se opravdu proměnil ve skutečnost.

Moc děkujeme všem, kteří nás už ve Zlaté velrybě navštěvují a těšíme se na ty, kdo se k nám třeba teprve chystají. / TP

Petr Kalenda • Konvikt bistro / bar na Univerzitní 3

Chodil jsem do školy přímo na Konvikt, pak jsem odešel za prací do Brna a nakonec do Prahy. Už tam jsme měli sen otevřít si něco vlastního, ale nikdy to nedopadlo. A když se tady v Olomouci naskytla možnost přihlásit se do výběrového řízení, tak jsme do toho se spolužákem Radimem šli. Touha mít vlastní podnik a dělat si to po svém zvítězila. Takže jsem se asi po 10 letech vrátil zpět do Olomouce. Už je to rok, co jsme otevření a fungujeme. Snažíme se denodenně, člověk nemůže povolit.

Samozřejmě je spousta věcí, které je potřeba dotáhnout, vevnitř bychom to chtěli více zezelenat, dodělat závěsy, příští rok budeme dělat novou zahrádku. Taky chceme, aby KONVIKT žil od rána do večera. Aktuálně hledáme dramaturga, někoho, kdo by mohl dlouhodobě plánovat různé workshopy, přednášky nebo hudební akce pro širší veřejnost.

Jsme přístupni každému dobrému nápadu, tak doufám, že se to povede!

Aneta a Gábina Dudkovičovy • V LESE, dětská kavárna

My jsme chtěly kavárnu vždy, a když do rodiny přišly děti, rozhodly jsme se pro dětskou kavárnu. Našly jsme se v dřevěných hračkách, v designu, v lokální tvorbě...

Myslím, že stačí udělat první krok, a pak už to jde. Je důležité se nebát, protože strach ničemu nepomáhá. Člověk nemá co ztratit. Když se něco pokazí, není to konec světa. Možností, jak věci napravit, je spousta.

Určitě jsme měly velké štěstí na lidi na úřadech i v nových prostorách. Velmi nám pomohla také naše rodina.

Před otevřením jsme měly projekt na Startovači, kde nám lidé za odměny finančně přispívali na otevření kavárny. Otevřely jsme pak hodně low-costově a raději jsme nic neočekávaly. Bylo to ale skvělé. První rok pro nás byl Les jako druhý domov, skoro žádné volno, což bylo hodně náročné. Teď už je naše dětská kavárna V Lese otevřená dva roky a jsme spokojené. Děláme to s vědomím, že to má smysl jak pro nás, tak pro ostatní.

Dokázaly jsme to, protože jsme na to dvě, máme milující rodinu a úžasné zákazníky. To je obrovská výhoda.

Lukáš Neubert

Jsem rodič, básník, zahradník a pedagog/průvodce, zakladatel skupiny domácího vzdělávání Živá škola Olomouc, zástupce ředitele v olomoucké ScioŠkole. Hraji v hudební kapele Fnugfjerner na kytaru, po mnoho let se věnuji permakulturnímu a tradičnímu zahradničení. Mám zkušenosti s fyzickou i intelektuální prací a práce pedagoga je v zásadě obojí.

V podstatě mě na mou pracovní dráhu navedla náhoda, mé dovednosti, flexibilita a ochota přijímat výzvy. V jedné potní chýši jsem si nešikovně přál: "Abych se naučil přijímat obtížné výzvy." To mě přivedlo k ukončení práce jedné a skok do prázdna v podobě založení Živé školy. To bylo umožněno i tím, že moje rodina byla ochotná čekat, než se moje nové pracovní uplatnění projeví i finančně. Jsem tím pádem vděčný i své ženě, že pro to měla pochopení. Nemusel jsem být ani tak odvážný při rozhodování, spíše jsem si stál za svým názorem a tento názor jsem si nenechával jen pro sebe.

„Každý den odvahu, každý den znovu na tahu, věčně na křižovatce.“ Petr Fiala

Anna Jánská • Prodejní přehlídka nezávislých českých a slovenských designérů DIZAJNTRH

Sedm roků jsem provozovala FLOP shop ve Ztracené a sama jsem s ním začala jezdit na trhy, kde jsem poznala spoustu vystavovatelů, velmi přátelskou komunitu. Tito lidé mě začali oslovovat, že v Olomouci nic podobného není. A tak se zrodil DizajntRH. První a druhý ročník byl na Pevnosti poznání. Vůbec jsme netušili, jestli tam přijdou lidi, jestli to děláme správně... a ono se to povedlo. Bylo tam úžasné podporující prostředí, nádherná atmosféra, přišlo víc jak dva tisíce lidí, měli jsme skvělé ohlasy a moc nás to bavilo.

Druhý ročník přinesl novou parťačku Adélu, která se věnuje udržitelné módě a rozšířila tak DizajntRH o slow program. Třetí ročník jsme z kapacitních důvodů přesunuli na další krásné místo, do Konviktu. Byla to obrovská změna, dá se říct šok, protože jsme se skoro zdvojnásobili, až byla prodejní plocha předimenzovaná a organizačně to bylo velmi náročné. Letošní čtvrtý ročník se chceme stabilizovat a chceme mít ten naplňující pocit, že děláme něco dobrého pro lidi - kulturní akci s kvalitním doprovodným programem, který je pro nás velmi důležitý. Já osobně nepotřebuji neustále růst, ale zrát. I náš DizajntRH se vyvíjí a zraje, nestagnuje.

Dáváme tomu hodně a máme skvělou zpětnou vazbu. Uvědomili jsme si, že kolik do toho dáme, tolik se nám toho vrátí nebo vlastně ještě víc! Protože tady máme sto prodejců a další stovky návštěvníků, tak se nám to vrací mnohonásobně zpátky. A to je na tom to nejhezčí!

Petra Němečková • Divadlo TRAMTARIE

Ze začátku se to tak nějak stalo. Ještě ve škole jsem se dostala k Divadlu Tramtarie a převzala jeho vedení, aniž bych vůbec věděla, do čeho jdu. Postupně a za pochodu jsem se učila co a jak. Divadlo jsme dělali s nadšením, úplně od nuly a v podstatě zadarmo. A pak přišel okamžik, kdy jsme se museli rozhodnout, jak dál. Všichni jsme dokončili školu, potřebovali jsme se začít nějak živit, divadlo se rozrůstalo a my jsme stáli před velkým rozhodnutím, jestli se stáhnout, začít chodit do nějaké „normální“ práce a divadlo dělat jako koníčka, nebo do toho šlápnout a pokusit se divadlo zprofesionalizovat. A tady se událo to zásadní rozhodnutí. Rozhodli jsme se pro obrovsky riskantní krok jít do procesu profesionalizace, který probíhá v podstatě doteď. Vždycky říkám, že kdybych věděla, jak náročné to bude, kolik propadů a vyhoření si budu muset projít, tak do toho nikdy nejdu :-D. Ale stejně vím, že bych do toho šla znovu, protože jsem člověk, kterému dává smysl si to tvořit podle sebe, tvořit si svůj systém, zkoušet něco nového a pořád to dál rozvíjet, i přesto, že to není vždycky jednoduché. A mám štěstí, že se nás takto v divadle sešlo víc, že nás to baví a že si rozumíme. A myslím, že i díky tomu přitahujeme lidi, kteří to mají nastavené podobně, kteří se sami chtějí rozvíjet, které baví hledat nové cesty. Jsem za to moc ráda, protože mi dává smysl dělat to, co mě baví a naplňuje a tvořit si svůj život podle sebe.

Nový domov - Z Řecku až do Olomouce...

Důvodem, proč jsme přijeli do Olomouce, byla výborná pracovní příležitost, která přišla v období ekonomické nejistoty v Řecku. Naše rozhodnutí bylo racionální, ale první kroky, dny a měsíce tady byly emocionálně velmi náročné. Děti byly ještě malé a my si museli vybudovat nový domov od nuly. Nejtěžší bylo vyrovnat se s jazykovou bariérou, změnou počasí a nejvíce ze všeho asi s nejistotou, zda-li zapadneme v novém prostředí, jak sociálně, tak profesně. Díky naší velké snaze, podpoře v práci i ve škole, a také díky přátelům a rodině, je náš nový život v Olomouci lepší a lepší. Už tomu jsou čtyři roky... Pořád se učíme češtinu a jsme rádi, že už umíme komunikovat v každodenních situacích. Co je pro nás obzvláště povzbuzující je fakt, že naše děti rozumí a mluví česky lépe než my, mají kamarády a jsou rády ve škole a ve školce. Na naší cestě jsme poznali zajímavé a ochotné lidi, z nichž někteří se stali našimi novými přáteli. Jsme moc vděční, že můžeme v Olomouci žít, jsme blízko k přírodě a je zde hodně aktivit pro rodiny s dětmi.

Našli jsme odvahu k této životní změně, protože jsme si slíbili, že to zvládneme, že se budeme navzájem podporovat a snažit, a to nejvíce kvůli našim dětem.

(K) zamyšlení

Květa Princová

Během studií v Praze jsem v 70. letech poznala společnost kolem rodiny Němcových, underground a společenství Charty. V ten správný okamžik jsem z toho nedostala strach. Věřila jsem, že když do toho půjdu a veřejně se připojím, tak to bude všechno jinak. Člověk se dostal na cestu, z které, jak říká Kafka, se nejde vrátit zpátky.

Období svobody je už dlouhé a zdá se mi, že životní hodnoty jsou hodně rozmělněné. Když jsme jezdili s Charitou nebo se studenty z VOŠ Caritas do chudých zemí, najednou jsme viděli, že ti lidé měli zcela zásadní starosti. Na druhou stranu byl poznat jejich žebříček hodnot.

Myslím si, že se máme materiálně dobře, ale lidem něco chybí, jsou nespokojení. Nevím, jestli ne-strádá naše spirituální stránka. Vnější svoboda a hranice, to není všechno, je to i o naší vnitřní svobodě, která vytváří svědomí a formuje chování. A to je to podstatné. Na druhou stranu mi připadá absurdní, že k tomu, abychom poznali opravdové hodnoty, musíme strádat, takovou myšlenku nechci přijmout.

V televizi proběhla zajímavá diskuse na téma hrdinství a statečnost. Vyplynulo z ní, že statečnost patří k základním ctnostem, je to trvalá vlastnost, zatímco odvaha je v daný okamžik něco udělat. K tomu, aby měl člověk odvahu něco udělat, musí vzniknout určitá potřeba a okolnosti. Odvaha je vnitřní svoboda v člověku, kdy se umí otevřít dané situaci, před kterou se jiný člověk může uzavřít, protože se bojí.

Nikomu nechci radit, jak má žít, ale vracím se k tomu původnímu, ke skutečným hodnotám. Lidé by měli mít odvahu sami začít žít skromně, něco si zásadně odříct, i s ohledem na životní prostředí. Tohle může být cesta.

Portréty lidí z ulic města Olomouce jsou dílem mladých a nadějných fotografů, studentů současných či bývalých z řad Univerzity Palackého. Jedná se o projekt studentského spolku Studium Artium z.s., jenž je inspirovaný stránkami Brandona Stantona ‚Humans of New York‘.

instagram: @humansofolomouc • www.facebook.com/humansofolomouc

Podzimní tipy:

Říjen

5.10. **Oslavy lesa na Floře**

19.10. **Den za obnovu lesa**
na Fortu Radíkov

Listopad

17. 11. **Výročí 17. listopadu**

Vzpomínkové akce a happeningy např. na Filosofické fakultě UP nebo u sv. Trojice

Listopad

23.-24.11. **DIZAJNTRH**
na Konviktu

DIZAJNTRH